

STRENGELLIEN SUKUSEURA RY

Jäsenlehti 1 - Kevät 2025

Vuosikokous 2024 s. 5

Eino Strengellin tarina s. 10

Hinta 5 eur.

Tässä numerossa

- 2 Sisällysluettelo
- 3 Pääkirjoitus
- 4 Puheenjohtajan tervehdys
- 5 Strengellien Sukuseura ry:n vuosikokous
- 8 Toimintakertomus vuodelta 2024
- 10 Eino Strengellin tarina
- 16 Syntymäpäiväsankarit
- 17 Yhden Strengellin sukuhaaran vaiheita
Mikkelin maalaiskunnassa ja
vähän muuallakin
- 22 Olen Orkidea-friikki
- 24 Poika, joka ei ossa puhhu...
- 28 Palsternakka-pataleipä
- 29 Rahurin rukiinen omenapiirakka
- 30 Kulttuuriretki Tuusulaan
- 31 Tulevia tapahtumia

ME TEIMME LEHDEN

Strengellien Sukuseura ry

TOIMITUS | Jorma Laiho ja Jaana Salminen
TAITTO JA ULKOASU | pj. Jaana Salminen
PAINO | Saleset Oy
PAINOS | 200 kpl

YHTEYSTIEDOT

Strengellien Sukuseura ry
Liukusranta 2, 37120 Nokia
www.strengell.suvut.fi
www.facebook.com/Strengellien
www.facebook.com/groups/sukuseurastrengell
(sukulaisille tarkoitettu keskusteluryhmä)
hallitus@strengell.suvut.fi
sihteeri@strengell.suvut.fi

STRENGELLIEN SUKUSEURA RY

(perustettu 4.11.1973 Kuopiossa)

SUVUN ESIMIES

Jorma Laiho
8.6.2024 –

HALLITUS

8.6.2024 -

PUHEENJOHTAJA

Jaana Salminen

VARAPUHEENJOHTAJA

Tuula Johnsson

RAHASTONHOITAJA

Jaana Salminen

SIHTEERI

Merja Vastamaa

JÄSENET

Tuula Keinänen
Anitta Johnsson

VARAJÄSEN

Merja Vastamaa

Kannen kuvana on
Eino Strengell....

PÄÄKIRJOITUS

Jorma Laiho - suvun esimies

Sukumme vuosikokouksessa Tertin kartanossa 8.6.2024 valittiin uusi hallitus sekä allekirjoittanut uudeksi suvun esimieheksi. Hallitus kokoontui 24.11.2024 rantasateen keskellä Helsingin musiikkitaloon ensimmäiseen kokoukseen.

Ansiokkaan sukulehtemme pitkäaikainen päätoimittaja Leena-Kaarina Brown luopui hallituksen vaihdon yhteydessä samalla päätoimittajan pestistä. Toimin aikoinaan Yleisradion Tekniikan tiedotuslehden TK-linkin päätoimittajana, joten suostuin uudeksi päätoimittajaksi.

Eräs sukulehden päätoimittajan tärkeimpiä tehtäviä on houkutella lehteen vetäviä juttuja ja paimentaa kirjoitusten valmistumista. Aion kantaa myös itse korteni kekoon suvun sukututkijana. Paljon mielenkiintoisia elämäntapa-kohtaloita on sukuun osunut sitten Olofin lisälmen aikojen.

Sukuseuramme on suhteellisen pieni. Tällä hetkellä jäseniä on kunniajäsenet ja sukuneuvokset mukaan lukien vain runsas 100. Kiinnostusta seuraan on toki useammalla ja tiedossa olevia potentiaalisia jäseniä on toki useita.

Digitietoviraston nimihakupalvelu kertoo, että nykyisenä nimenä Strengell-nimellä on 363 henkeä ja entisenä nimenä 120 kpl. Täytyy toki muistaa, että Strengell sukuja on kaksi. Pohjanmaan Jungarit alkoivat käyttää samaa nimeä 1900 luvulla. Palaan tähän joskus omien selvitysteni perusteella. Toisaalta omakin nimeni on Laiho. Äitini Elna kun oli omaa sukua Strengell. Näitä äitilinjaa Strengelleitä on paljon, joten potentiaalia on meissä enemmänkin.

Uuden hallituksen eräs tärkeimpiä tavoitteita onkin jäsenmäärän kasvatus edes muutamalla hengellä. Tähän pyrimme aktiivisella tiedotuksella. Eräs hyvä kanaava on tämä lehtemme. Koitamme myös uudistaa nettisivuamme. Satunnaiset Strengell-googlaajat kun löytävät ensin sinne.

Tämän vuoden aktiviteetteja on ennen kaikkea pieni kesäretki Tuusulan järven kulttuurimaisemiin. Aikomuksemme on myös osallistua pienellä osastolla Vantaan Sukututkijoiden vuosittaiseen ”Kuulutko sukuunne” tapahtumaan. Otan myös mielelläni sukumme sukututkijana vinkkejä sukuselvityksistä tai sukumme historian selvittämisestä. Mitään palkkaan en näistä halua, löytämisen ilo riittää. Tähän mennessä saavutuksia on ollut mm. eräiden suvun jäsenten asuinpaikkojen selvitys.

PUHEENJOHTAJAN TERVEHDYS

Jaana Salminen

Järvinen on myös ihanasti syventynyt suvun tutkimisen saloihin ja olen siitä erittäin ylpeä.

Miten sitten tulin suvun toimintaan mukaan? Huomasimme vuonna 2012 silloisen työtoverini, nykyisen jäsenemme Raija Saton kanssa, että hänen isomumminsa Agatha Strengell ja Helvi-mummuni ovat Strengelleitä. Päätimme lähteä ensimmäistä kertaa yhdessä Kausalaan sukuseuramme vuosikokoukseen 30.6.2012. Kokous oli ikimuistoinen. Saimme tutustua ihaniin ihmisiin. Saavuimme kokoukseen hieman myöhässä ja meidät toivotettiin heti hallituksen jäseniksi. Sillä tiellä olen. Rahastonhoitajaksi minut valittiin sukuseuramme Lahden kokouksessa 30.8.2014 jatkamaan edesmenneen pitkäaikaisen rahastonhoitajamme Tauno Strengellin jalanjälkiä.

Nyt olen sekä puheenjohtaja että rahastonhoitaja. Meillä on todella mukava sukuseuramme hallitus sekä suvun esimies. Toivon, että jatkossa moni teistä haluaa tulla toimintaamme aktiivisesti mukaan, koska tämä on erittäin mielenkiintoista ja innostavaa.

Tervetuloa mukaan!

*A*rvoisat suvun jäsenet.
Haluan toivottaa teille oikein hyvää ja aurinkoista loppuvuotta 2025!

Strengellien Sukuseura ry on toiminut vuodesta 1973 ja toiminta jatkuu virkeänä. Kertokaa läheisillenne meistä ja kutsukaa heitä mukaan joukkoomme. Itse olen huomannut, kuinka tärkeänä ja mielenkiintoisena koen sukumme historian, päivä päiväältä enemmän.

Olin vielä pieni tyttö, kun mummuni Helvi Järvinen os. Strengell kertoi minulle suvusta ja mukavista retkisistä. Äitini, Helvin tytär Anja Kallio os.

Kuva: Tertin Kartano/L.-K. Brown

Strengellien Sukuseura ry:n vuosikokous Mikkelin Tertin kartanossa 8.6.2024

Mikkelin Tertin kartano antoi meille kauniin aurinkoisen päivän ja puitteet järjestää sukuseuramme vuosikokous 8.6.2024.

Kokouksessa oli läsnä 24 henkilöä. Kokouskutsu oli Savon Sanomissa 7.5.2024 ja kevään 2024 aikana kutsu julkaistiin myös Strengellien Sukuseura ry:n 50-vuotis juhlaulkaisun liitteenä, kotisivuilla sekä sukuseuran molemmilla Facebook-sivuilla.

Vuosikokouksen puheenjohtajaksi valittiin Strengellien Sukuseura ry:n hallituksen esimies Jari Strengell ja sihteeriksi seuramme hallituksen puheenjohtaja Leena-Kaarina Brown. Pöytäkirjantarkastajiksi sekä ääntenlaskijoiksi valittiin Tiina Strengell ja Merja Vastamaa. Tilinpäätös vahvis-

tettiin ja vastuuvapaus myönnettiin hallitukselle (puheenjohtaja/sihtööri Leena-Kaarina Brown, rahastonhoitaja Jaana Salminen ja hallituksen jäsenet Tuula Johnsson, Irmeli Hoffren, Pia Hoffren ja varajäsen Anitta Johnsson).

Vuosikokouksessa valittiin Strengellien Sukuseura ry:n uudeksi esimieheksi Jorma Laiho ja puheenjohtajaksi Jaana Salminen. Hallitukseen valittiin Tuula ja Anitta Johnsson, Tuula Keinänen ja varajäseneksi Merja Vastamaa. Toiminnantarkastajaksi valittiin Liisa Saarelainen ja varatoiminnantarkastajaksi Kirsi Strengell.

Tertin Kartano on Mikkelin Visulahdessa sijaitseva uniikki matkakohde Mikkeliissä, Etelä-Savon ja Järvi-Suomen sydämessä.

Saimme nauttia lähituotetuista raaka-aineista valmistetuista antimista. Olimme upealla ja monipuolisella makumatkalla historiallisessa miljöössä.

Kalevi Saarelainen piti hienon esitelmän – Sukuseuratoimintani harrastuksena –

Kuva: Tertin kartanossa Kalevi Saarelainen/J.Salminen

Kuva: Tertin Kartano/Pia Hoffren

Kuva: Jäseniä Tertin kartanossa/Leena-Kaarina.Brown

Kenkävero

Kuva: Kenkävero/J.Laiho

Jatkoimme retkeämme lähellä sijaitsevaan Kenkäveroon, jossa opas kertoi paikan historiasta ja toiminnasta sekä esitteli meille kaunista puutarhaa. Päivämme oli kokonaisuudessaan erittäin palkitseva ja antoisa. Kiitos kaikille osallistumisesta. On kaikista parhainta saada tutustua suvun jäseniin ja perheisiin sekä kuulla elämän menosta.

Ryhmäkuva vuosikokous 2024/J.Salminen

STRENGELLIEN SUKUSEURA RY

Toimintakertomus vuodelta 2024

YLEISTÄ

Strengellien sukuseuran perustava kokous oli 04.11.1973 Kuopiossa ja vuoden 2024 toimintavuosi on sukuseuran (51) viideskymmenesensimmäinen toimintavuosi.

Jäsenet 92 kpl., kunniajäsenet 10 kpl., sukuneuvokset 2 kpl.

VUOSIKOKOUS 8.6.2024 MIKKELI TERTIN KARTANO

SUVUN ESIMIES

Jorma K. Laiho 08.06.2024-

HALLITUS

Strengellien Sukuseura ry:n hallitus 08.06.2024-

Puheenjohtaja Jaana Salminen

Varapuheenjohtaja Tuula Johnsson

Sihteeri ja varajäsen Merja Vastamaa

Rahastonhoitaja Jaana Salminen

Hallituksen muut jäsenet: Tuula Keinänen ja Anitta Johnsson

Hallituksen varsinaisia kokouksia on ollut kaksi; edellisen toimikauden hallituksen kokous 06.04.2024 ja uuden hallituksen järjestäytymiskokous 23.11.2024, kokouspaikka Helsingin Musiikkitalo.

Hallituksen toiminta on ollut vuonna 2024 edelleen aktiivista. Sukumme esimies Jorma Laiho perusti hallituksen jäsenille Whatsap-ryhmän, joka on nopeuttanut merkittävästi yhteydenpitoa ja päätöksentekoa.

TOIMINNANTARKASTAJAT 2024-2026

Strengellien sukuseura ry:n toiminnantarkastaja on Liisa Saarelainen ja varatoiminnantarkastaja Kirsi Strengell.

TOIMINTA 2024

- Jäsenasiainhoitaja ja -rekisterinhoitaja Leena-Kaarina Brown.
- Viestintä Leena-Kaarina Brown, Jorma K. Laiho ja Jaana Salminen.
- FaceBook vastaavat Jari J. Laiho ja Leena-Kaarina Brown.
- Seuran kotisivupäivitys <http://strengell.suvut.fi/>. Sukuseurojen keskusliito ry / Elina Kuismin.
- 50-vuotisjuhlalehden toimituksen vastaava Leena-Kaarina Brown. Taitto: AD Tarja Hasa.
- Painotuotteet Kirjapaino Painotalo GrafiRai / Tj. Reijo Immonen, Vuorikuja 8, 01390 Vantaa.
- Kaikki jäsenlehdet on julkaistu, myös sukuseuramme kotisivuilla <http://strengell.suvut.fi/jäsenlehti>
- Seuran tilitoimisto on TiliDuetto, Laurinniityntie 2, 00440 Helsinki.

JÄSENLEHTI JA 50-VUOTISJUHLAJULKAISU

Sukuseuramme julkaisi 2024 keväällä 50-vuotisjuhlajulkaisun jäsenlehden sijaan.

Painosmäärä: 150 kpl, sivuja 92, koko A 4, värit 4.

Juhlajulkaisun toimitus: Leena-Kaarina Brown, Jorma K. Laiho ja Kalevi Saarelainen

Taitto: AD Tarja Hasa.

Jäsenlehdet ja juhlajulkaisu ovat luettavissa myös sukuseuramme kotisivuilla <http://strengell.suvut.fi/toiminta/jäsenlehti/>

WWW-SIVUT, FACEBOOK JA INSTAGRAM

Strengellien Sukuseura ry:n kotisivujen päivityksen toteuttaa Sukuseurojen Keskusliitto.

www.facebook.com/Strengellien ja www.facebook.com/groups/sukuseura-strengell

(sukulaisille tarkoitettu keskusteluryhmä). Olemme myös Instagramissa.

Helsingissä 29.3.2025

Strengellien Sukuseura ry:n hallitus

Eino Strengellin tarina

- Jorma Laiho

Isoisäni isä K. J. Strengell (21.10.1867 Kuopio - 14.12.1954 Pälkäne) oli alun perin syntynyt Kuopiossa, josta hän lähti ensin Pietariin suutarin oppiin. Suutarina sieltä palattuaan hän asui ensin Lappeenrannassa ja Lappeella. Lappeelta perhe muutti 1897 Koivistolle, jonne hän perusti suutarinliikkeen. Sukukirjassamme perhe on esitelty taulussa 1013.

Perheeseen syntyi jo Lappeella lapset Jalmari (1892), Kaarlo (1885) ja Eino (Enok) (1896). Koivistolla syntyivät Selma (1899), Erhard (1902) ja Lahja (1906). Lappeella syntyivät vuonna 1893 myös kaksoiset Emmi ja Olga. He kuitenkin kuolivat jo heti syntymän jälkeen.

Lapsista Erhard kuoli talvisodassa saatuaan rintamalla jonkun vakavan taudin. Tytöt sekä Jalmari ja Kaarlo elivät pitkän elämän. Eino sen sijaan hukkui vain 22-vuotiaana Englannin

Kuva: Eenok eli Eino Strengell 1918-1919

vesillä. Selvitän tässä tarinassa Einon kohtaloa.

Vuoden 1918 tapahtumat koettelivat ankarasti Koivistoa. Suutarin ammattistaan huolimatta K. J. Strengell eli Kaarlo Johannes Strengell oli mieleltään enemmän valkoinen samoin kuin poikansa. Kuten tiedetään punaiset ja venäläiset pitivät tiukasti pihdeissään Viipurin seutua ja koko Kannasta. Olosuhteiden tiukentuessa talvella 1918 joukko Koivistolaisia ja muitakin Kannaksen rantapitäjien asukkaita päätti paeta punaista terroria Lavansaareen ja Seiskariin. Yhteys Koivistolta Lavansaareen oli tuttua rannikon asukkaille, posti ja kauppa-

yhteys saarille kulki Koiviston kautta. Reittiä liikuttiin talvella jäitä pitkin. Isä-Kaarlo päätti lähettää Jalmarin, Kaarlön ja Einon muiden mukana punaisia pakoon Lavansaareen. Erhard nuorempana sai kuitenkin jäädä kotiin.

Koivistolaisten Lavansaaren retkestä on jonkin verran tarinoita näiden ulkosaarten historiakirjoissa. Saarten venäläiset oli nopeasti nujerrettu tai he pakenivat Pietariin ja hallinnan otti saarelaisten suojeluskunta. Lavansaareen saapui koko huhtikuun ajan runsaasti pakolaisia jäitä pitkin mm. Koivistolta. Useat heistä, kuten nämä sukumme veljekset liittyivät saaren suojeluskuntaan. Siitä muodostui vähitellen Karjalan Valkoinen Rannikkoarmeija. Samaan aikaan Lavansaareen saapuneet saksalaiset joukot kouluttivat näistä siviileistä sotilaita yliluutnantti von Baumbachin johdolla. Lavansaaren Mustaniemen laituriin oli jäänyt venäläisten jäljiltä nyt sotasaaliiksi otettu höyrylaiva Windau. Se kunnostettiin nopeasti käyttöön ja alus sai suomalaisen kapteenin.

Huhtikuun lopulla saarelta lähti Windaulla 40 saksalaista sotilasta ja 200 suojeluskuntalaista kohti Koivisto. Lähtö 22.4 ei onnistunut jäiden takia, mutta meri aukeni lopulta 27.4.1918 jolloin joukko pääsi Koivis-

ton itäpuolelle Kyrönniemeen. Tarkkaa tietoa ei ole olivatko Strenge-llien veljet myös valloittamassa Inon rannikkolinnaketta muiden Karjalan Valkoisen Rannikkoarmeijan miesten mukana.

Elämä Koivistolla rauhoittui vähitellen ja arki jatkui, vaikka tapahtumia puitiin vielä pitkään. Jalmari jatkoi töitä isän suutarinliikkeessä ja Kaarlo aloitti kauppiaan ja kuljetusyrittäjän uran. Veljeksistä Eino oli suorittanut Koiviston merimieskoulun jo ennen sotaa. Sieltä merimieskoulusta hän oli saanut todistuksen 20.4.1916 ja jopa pienen 40 mk stipendin. Tarkkaa tietoa Einon laivapalveluksesta ennen 1918 tapahtumia ei ole. Tuskin hän kuitenkaan maissa pysyi.

Olojen rauhoituttua Eino hankki passin 15.7.1919. Passi oli myönnetty vuodeksi ja ammattina passissa oli perämies. Nähtävästi hänellä oli jo riittävästi laivapalvelua. Einosta on säilynyt pari valokuvaa, noihin aikoihin hän poseeraa jonkun purjealuksen kannella.

Passin saannin jälkeen Einon vaiheet olivat pitkään epäselvät. Suku toki tiesi, että hän oli hukkunut 1.11.1919 Englannin – Ranskan välillä. Edes hyvämuistinen Lahja-siskokaan ei tarkkaan asiaa enää äitini hautajaisissa syksyllä 1985 muistanut. Muisteli kuitenkin laivan olleen Hollandia ja että se olisi ollut ruotsalainen

höyryalus. Täti taisi kuitenkin muistella aivan eri haavereita, Hollandia tosin ajoi syksyllä 1919 miinaan, mutta Eino ei siinä palvellut.

Arvoitus ratkesi vasta kun sain Kansallisarkiston luvan selvittää tuoreempia Koiviston kirkonkirjoja. Arkisto ei mielellään esittele alle 100 vuotta vanhoja kirkonkirjoja kuin erittäin hyvillä perusteilla. Sukulaisena niitä sentään sai tutkia Rauhankadun toimipisteessä. Koiviston rippikirjasta 1910–1919 selvisi monta muutakin arvoitusta ja myös Einon eli Enokin kuolinmerkintä 1.11.1919. Sieltä löytyi myös laivan nimi, se olikin Toogo. Vanhoja lehtiä selailemalla arvoitus vähitellen valkeni. Kyseessä olikin virolainen kolmimastoinen kuunari Toogo. Lehdissäkin se oli välillä ruotsalainen, välillä venäläinen. Kyseessä ei ollutkaan miinaan ajanut ruotsalainen Hollandia, jota ensin epäilin. Haaksirikko oli sattunut ankarassa syysmyrskyssä 1.11.1919 lähellä Englannin rannikkoa Goodwin Sands nimisellä hyvin hankalalla hiekkäsärkkä alueella. Toogo oli ajalleen tyypillinen vajaa 30 metriä pitkä puinen kolmimastoinen kuunari. Se oli rakennettu vuona 1907 Hiidenmaan Kärklassa. Laivan omisti J. Lauri niminen varustaja Hiidenmaalta. Tarkat tiedot löysin lopulta Lontoon Merimuseon Lloyds vakuutusyhtiön digitoiduista tiedostoista. Lloydsin

tietojen perusteella sain haarukoitua haaverin oikeaan alukseen. Pohjanmeren hylkyharrastajien sivut auttoivat eteenpäin ja lopulta löysin pari hyvää selostusta. Kyseessä ei ollut mikään normaali syysmyrsky, vaan lähes hurrikaani.

Itse haaksirikosta on erittäin hyvä ja dramaattinen selostus englantilaisessa meripelustusalan lehdessä vuodelta 1920. Koko tarina löytyy lehdestä: THE LIFE-BOAT, The Journal of the Royal National Life-Boat Institution, Vol. XXIV, No.268, February 1920, sivut 19 – 20. Lehdet löytyvät verkosta.

Goodwin Sands -kylässä on myös hyvä perinneyhdistys. Tämän yhdistyksen sivuilla on peräti kaksiosainen hyytävä tarina Toogon pelastusyrityksestä. Tapahtumasta on myös tehty komea merimaalaus, joka on tässä ohessa.

Sands of Death 1 by David Chamberlain – Goodwin Sands Conservation Trust

Varsinainen onnenpotku oli erään tuttuni kautta löytämäni Viron asiantuntija. Hän hallitsi Viron kansallisarkiston tietokannat. Hänen avullansa löytyi Toogoa koskeva Viron Lontoon konsulaatin kirjeenvaihto. Kirjeenvaihtoa oli myös Suomen Lontoon konsulaatin suuntaan. Näistä tiedon palasista sain lopulta selville tapahtumien kulun.

Lähde: Goodwin Sands Conservation Trust, Toogo-kuunarin pelastusyritys

Toogo oli tuttu alus myös Suomen rannikolla ja se löytyy mm. vuoden 1918 Kotkan sataman laivalistoista. Viron konsulaatin mukaan Toogo oli purjehtinut ensin propsilastissa Englantiin Tyne-joelle Tallinnasta ja lähti sieltä "süttega" Ranskaan. Sana tarkoittaa polttoainetta, todennäköisesti koksia (tai kivihiiltä). Ajalle tyypillinen ja irtolastiruumaan sopiva kauppavaihto. Suomen konsulin tietojen mukaan Eino ei kuitenkaan purjehtinut aluksen mukana Tallinnasta asti, vaan saapui todennäköisesti jonkun muun aluksen mukana Koivistolta tai Viipurista Englantiin. Tämä ehkä selviää joskus Mikkelin arkistoista, jossa on Koiviston merimieshuoneen papereita.

Eino pestautui laivaan Englannissa

West Hartlepoolin satamassa, paljaksi oli sovittu tuolloin 14 puntaa kuussa. Pesti oli tapahtunut noin kolme viikkoa ennen haaksirikkoa. Englannissa Eino sai vähän ennakkoa ja hän osti itselleen uudet päällysvaatteet, hinta 3 puntaa. Laiva purjehti Englannista Ranskan Calaisiin, jossa se purki hiililastin. Täällä Eino osti uudet jalkineet. Hintakin tiedetään, ne maksoivat 20 frangia. Henkivakuutusta ei miehistöllä ollut, mutta sen sijaan 200 punnan esinevakuutus.

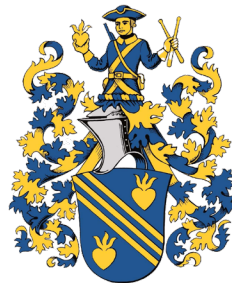
Calaisissa laivaan lastattiin vain painolasti ja matkalla Englantiin puhkesi tuo valtava myrsky. Alus ajautui Goodwin Sandsin erään majakan lähelle hiekkasärkälle.

Apua pyydettiin hätäraketeilla ja Goodwind Sandsin iso pelastusvene lähti apuun. Vene oli siis avonainen purjeilla varustettu pelastusvene. Siinä oli miehistöä peräti 16 henkeä. vene kulki purjeilla ja soutaen. Monista yrityksestä huolimatta vain kaksi miestä onnistuttiin pelastamaan. Seuraavana päivänä eräs höyryalus onnistui vielä pelastamaan kolmannen miehen todella huonos- sa kunnossa. Onnettomuudessa hukkuivat kapteeni, hänen vaimon- sa, Eino sekä kaksi virolaista meri- miestä. Yhteensä siis viisi henkeä. Onnettomuudesta seurasi kaiken- laista hankalaa jälkiselvittelyä ja pitkä kirjeenvaihto. Ensin viran- omaisilla oli vaikeuksia selvittää Einon henkilöllisyys. Eloonjääneet muistivat vain, että uusi Englannissa laivaan tullut mies oli Koivistolta Suomesta ja nimeltään Heino. Osa muustakin miehistöstä vaihtui. Eino ehkä kuulosti tuolta Heinolta eestin kielessä. Henkilöllisyys selvisi lopulta mm. hänelle satamaan osoitettujen kahden kirjeen avulla. Toinen niistä oli veljeltä, joka asui tuolloin Hein- joella.

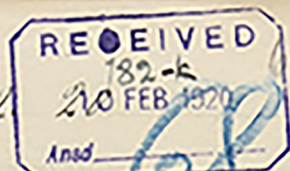
Seuraava pulma oli hankala konsu- li, joka aluksi panttasi vakuutus- ja palkkasaatavia vedoten ruumiiden kohtaloon. Kaikkia ruumiita ei ollut löydetty ja niiden tunnistaminen maksaisi, jos ne löytyisivät ja siihen tarvittiin pantti. Lopulta Einon isä Kaarlo sai poikansa palkkasaatavat. Ne oli laskettu tarkkaan palvelusajan

mukaan ja olivat vaivaiset 3 punttaa ja 10 shillinkiä. Kaarlo-ukki sai varusta- jan maksamat rahat shekkinä vasta kesäkuussa 1920 sekä kaksi Englan- nista palautettua kirjettä. Vakuutus- rahaa saatiin odottaa myös pitkään, se oli lopulta varusteista 210 punttaa. Sotkusta tuli konsulille nähtävästi rangaistus, hän koitti pimittää vakuutusrahat.

16 laivamiestä sai 1925 tunnustuksen Viron punaiselta ristiltä. Aluksi se aiottiin antaa vain pelastusveneeseen päällikölle Adamsille, mutta lopulta prinikka annettiin kaikille. Ankarissa olosuhteissa Adams ja kolme muuta olivat saaneet myös vammoja. Mereen hukkuivat Einon lisäksi kapteeni Michel Tuusk ja hänen Juu- li-vaimonsa (43 vuotta molemmat), aliperämies Anton Mannik ja kokki Eduard Teekel. Henkiin jäivät mat- ruusi Alexander Oja, matruusi Michel Kastein ja puosu Vladimir Kaevats. Näistä Mannikin ruumis löytyi ja haudattiin. Tapahtumaa muistellaan edelleen Goodwin Sandsissa maalauksen ja tarinoiden muodossa.

Postisto 2. 2

Esthonian Lokation.
Londo.

• Mitä tietoja joita pyysin
lähettämässäni kirjeessäni
30 päivä 1. 20. Togolairan
hukkumisesta. On saanut
vastaan ottaa lähettämän.
ne kaikki asia paperit
Englannin kielellä, 31 päivä
1. 20. josta lausun sydäm.
melliset kiitokset teille.

Ja toivon että selvitätten
Eino. Strengellin palkan
ynnä hänen vaelleiden
vakuutus rahat, ja lä-
hetätten ne minulle.

Punnioidlaen
R. j. Strengell.

Syntymäpäiväsankarit

Ritva Syrjälä, Taina Löfhjelm ja Raija Satto
Edessä Helmi Satto

*Helmi Satto
os. Rissanen
103-vuotta 25.1.2025*

Paljon Onnea!

Ensio Strengell 99-vuotta 31.1.2025

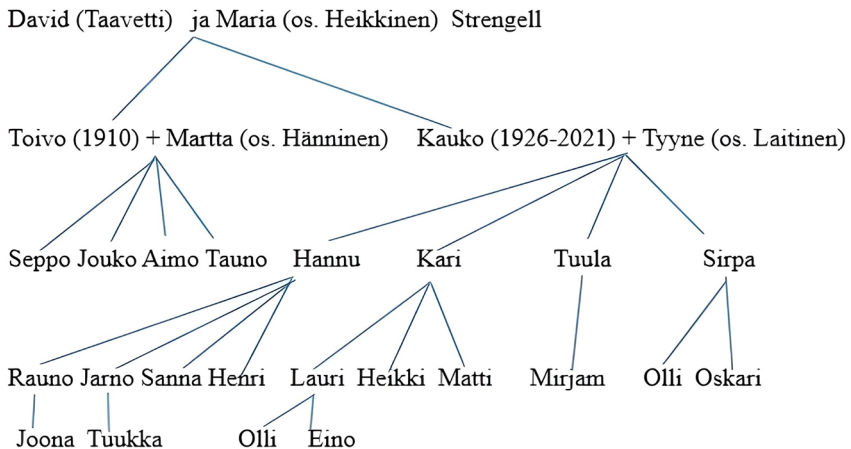
Alarivi: Marja-Terttu Strengell, Irmeli Hoffren, Ensio Strengell,
Leena-Kaarina Brown ja Jari Strengell

Ylärivi: Anne Timonen, Jorma Laiho, Jari. J. Laiho ja Pertti Strengell

Yhden Strengellin sukuhaaran vaiheita Mikkelin maalaiskunnassa ja vähän muuallakin - Tuula Keinänen

Olen Tuula Keinänen, os. Strengell (1957-) ja syntynyt Mikkelin maalaiskunnassa. Kerron tässä hieman oman sukuni vaihteista, erityisesti isovanhempieni elämästä.

Sukutaulu: David (Taavetti) Strengellin jälkeläiset

Synnyinkotini Uutela sijaitsi Mikkelin maalaiskunnan Vehmaskylässä Seppälän kylässä. Matkaa Mikkeliin oli noin 15 kilometriä. Pienviljelystilalla oli 4-5 lehmänkantturaa, kanoja, kissoja ja koiria. Pappani Taavetti hallinnoi Uutelan tilaa Maria-mummon kanssa ennen isääni. He asuivat tilalla vielä silloinkin, kun isäni Kauko oli jo talon isäntänä. Tästä talosta tuli äitini Tyynen ja isäni Kauko Strengellin ja heidän neljän lapsensa (Hannu, Kari, Tuula eli minä, Sirpa) koti. Suku on jatkunut, ja nyt Tyynellä ja Kaukolla on jo 10 lastenlasta sekä neljä lastenlastenlasta.

Äitini Tyyne pääsi taivaan Isän luo vuonna 2012 ja isäni Kauko vuonna 2021. Uutelan mummola myytiin vuonna 2013 äitini kuoleman jälkeen. Kenelläkään lapsista ei ollut mahdollisuutta pitää taloa jatkossa, joten katsottiin parhaimmaksi myydä se. Asumattomana talo ränsistyisi pian asumiskelvottomaksi.

Pappani oli David Strengell (1885-1972), ja savolaiset väänsivät hänen nimensä tietysti Taavetiksi, parhaimmillaan Tuavetiksi. Sukunimi Strengell vääntyi samalla ”Renkeliksi”. Hän avioitui vuonna

Taavetti, Maria ja Toivo-poika vierellään. Kuvausajankohta lieenee 1910-1920 lukujen vaihteessa.

1909 ristiinalaisen Maria Sofia Heikkisen kanssa. Joku vuosi sitten isäni vei minut ja äidin katsomaan Ristiinan Ketunpesää eli Maria-mummon kotipaikkaa. Sieltä Taavetti oli Marinsa tavoittanut. Muistaakseni hän oli ollut joissakin työhommissa siellä päin ja silloin huomannut nätin tytön. Taavetti ja Maria saivat kaksi poikaa eli Toivon (1910-1940) ja isäni Kaukon (1926-2021). Toivo kaatui talvisodassa v. 1940 ja häneltä jäi leski Martta sekä neljä pientä poikaa, Seppo, Jouko, Aimo ja Tauno. Elämäni ensimmäinen muisto liittyy Mari-mummon kuolemaan

vuonna 1960. Muistan, että kotona oli jotenkin jännittynyt tunnelma, kun vieras mies ja äiti etsivät yhdessä virsikirjoja jne. Hatarampi muistikuva on myös eteisen lattialla olleesta puulaatikosta, jossa mummo nukkui, mutta tämä mielikuva voi olla mielikuvitukseni tuotetta. Kyse on täytynyt olla Mari-mummon kuolemasta ja mummoa oltiin siirtämässä kotoa siunauskappeliin. Tällaisessa tilanteessa laulettiin virsi tai useampi. Tämä jäi pienen tytön mieleen, eli olen ollut silloin kolmivuotias.

Taavetti-papasta jäi joitakin selkeitä muistoja. Olin 14-vuotias, kun Taavetti-pappa kuoli kesäkuussa 1972. Pappa oli ystävällinen ja toi meille lapsille kaupungista leluja ja makeisia. Hän nikkaroi minulle puiset kottikärrit, ja tietysti olin ylpeä niistä. Pappa tahtoi tehdä töitä joka päivä, huolimatta iästään. Hän väsyi, ja isä ja äiti kielsivät tekemästä enää töitä. Silloin pappa lähti naapuriin Siraseen tekemään töitä. Lähdin joskus mukaan, ja sain ruokaa ja kahvia, kuten pappakin. Ihmissuhteet maalla olivat läheiset ja ystävälliset.

Muistan myös sen, että pappa asui yläkerran toisessa huoneessa. Siellä oli mukava kiikkustuoli, jossa pappa istui ja veisasi usein virsiä.

Taavetti-papan sisaruksista mieleeni ovat jääneet ”Turun täti” Ida Heinoja os. Strengell (1893-1995) ja ”Helsingin täti” Aino Pihkanen os. Strengell (1900-1980). He olivat olennainen osa lapsuuteni aikaa Uutelan tilalla. He kävivät melkein joka kesä meillä ja viipyivät ainakin 1-2 viikkoa. Meistä lapsista tämä oli jännittävää. He toivat tuliaisia ja vaihtelua maalaiselämään. He osallistuivat mm. heinäkorjuuseen. Tuolloin oli sellainen yleinen tapa, että kynnelle kykenevät kaupunkilais-sukulaiset tulivat kesälomillaan maalle auttamaan esimerkiksi heinätoissa.

Muistan hauskan jutun itsestäni ja Turun tädistä. Olin pieni tyttö, enkä osannut sanoa k-kirjainta vaan sanoin k-kirjaimen t-kirjaimena. Olin kävellyt Turun tädin kanssa tiellä ja sanonut ”mennään terreemään torreita tuttia”. Sekös tätiä nauratti! Sekin nauratti, kun Aino-täti yritti antaa hevoselle leipää, jonka päälle oli levitetty voita.

Hevosellehan annettiin vain paljasta leipää. Tällaisista pienistä asioista sai paljon iloa.

Lida-täti myös toi yhtenä kesänä Turusta mukanaan lapsenlapsensa Liisan (nyk. Liisa Laukkanen). Olimme Liisan kanssa silloin noin 9-vuotiaita. Hyvin osasimme leikkiä keskenämme, nukkua ladon heinäkasassa yötä, painella pitkin peltoja lehmien yms. perässä jne. Liisa liittyi jokin aika sitten sukuseuraamme ja muisti minut. Eihän tapaamisestamme olekaan aikaa kuin vajaat 60 vuotta!

Oleellisena osana Uutela-tilaan ja elämään kuului Lylyn kesämökki. Isä hankki rantatontin joskus 1960-luvulla, ja sinne rakennettiin mökki tykötarpeineen. Rakentajina olivat mm. äitini Elli-siskon mies Eino ja tämän velimies. Mökki rakennettiin ajan tapaan siten, että sisätilat lastulevytettiin. Tuolloin ei tiedetty/piitattu ympäristöarvoista yms. Saunassa oli kauhea käry ja omituinen haju saunottaessa, ja haju tuntui vielä vuosienkin päästä. Muistan, kuinka alkuvuosina kävimme Lylyllä. Autoa ei silloin vielä ollut, joten sinne mentiin traktorin kyydillä. Isä otti traktorin perään kärrin, sinne jonkinlaiset istuimet arvon daameille eli äidille,

Sirpalle ja minulle. En muista Karin istuneen traktorikyydissä – voin muistaa väärin. Niin me körötelimme hiljaista vauhtia kylän läpi ja maantielle kohden mökkiä koko kylän ällistellessä kyytiämme (siltä ainakin tuntui). Parempi kyyti se oli kuin mennä kävelemällä.

Tällaista ajatuksenvirtaa Mikkelin maalaiskunnan Strengellien sukulaaran osalta. Teen kirjaa sukumme vaiheista, ja nämä tarinat on napsaistu sieltä. Kirja on tarkoitettu vain oman sukumme käyttöön, koska teksti sisältää useita henkilökohtaisia muistoja meidän suvustamme.

Lylyn mökillä kaikki Strengellin lapset, lida-täti ja Liisa

Mummoni Marin kuva

Taavetin potretti

Iida-täti, Sirpa, Liisa, pappa ja Tuula

Olen Orkidea-friikki

- Jaana Salminen

Vuonna 2020 pidin Lions Club Nokia Lotus ry:n kokousta kotona-ni Nokialla Liukusrannassa. Olin monia vuosia ostanut Orkideoita ja laittanut ne aina nurkkaan kukinnan jälkeen. En oikein uskonut niiden kukkivan uudelleen, vaikka toivoin niin. Klubimme jäsen, tangokuningatar Kaija Pohjola katsoi korkeata portaikkoni ikkunaa ja sanoi, että tuo ikkuna olisi hyvä

orkideoille. Siitä minulle oikein mieluista villitystä alkoikin. Laitoin kaikki orgideat nurkista ja kaksi Leijona-siskoiltani saatua orkideaa ikkunalle, myöhemmin uusiakin. Nyt näkymä on tällainen. Ilmansuunta ikkunalla on noin koillinen ja ainakin orkideoiden mielestä se on oikea. Voipi olla, että orkideat pitävät monistakin ilmansuunnista, mutta tällä kertaa

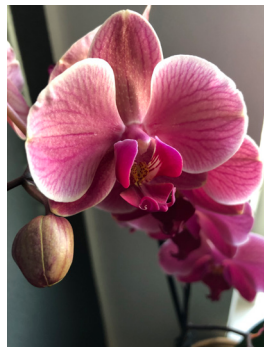
onni potkaisi minua. Luonto hoitaa kukkia pääsääntöisesti. En liota niitä lainkaan vaan kastelen pienen huikan verran lauantaisin. Laitan Kekkilän orkidea-lannoitetta pikkuisen veden joukkoon. Koska lannoitteen pump-pupullo ei toimi, nostan varren pullosta ja sekoitan siinä olevan lannoitteen noin litran vetoiseen kastelukannuun.

Suosittelen kaikkia kokeilemaan ja varmasti suvussamme on monta taitajaa jo nyt. On ihana tunne, kun näkee uusien kukkavarsien nousevan vuosi toisensa jälkeen uudelleen. Haastavaa on käydä kaupassa ja nähdä uusia kauniita orkideoita. Minun ikkunanlautani

Tämä orkidea on ensimmäisiä, noin viisi vuotta vanha ja se kukkii lähes koko ajan vuodenajasta riippumatta. Välillä kukkavarsia on kaksi ja ne ovat niin täynnä kukkia, että niitä pitää tukea.

on nyt kerta kaikkiaan täynnä. Kyllä niitä silti voi aina muuallekin sijoittaa, mutta toivon kaikille orkideoilleni hyvää jatkopaikkaa.

Poika, joka ei ossa puhhu...

Eräs hyvä ystäväni kertoi aikoinaan joutuneensa lähes koulukiusatuksi Turussa. Hän muutti yksinhuoltaja-äitinsä kanssa Suonenjoelta Turun lähelle Raisioon 1950-luvulla ja aloitti saman tien kansakoulun. Koulutoverit kertoivat illalla kotiväelleen, että ”meillä on tullut nyt kouluun poika, joka ei ossa puhhu...”. yleiskielellä tämä Turun murteen tokaisu siis tarkoittaa poikaa, joka ei osaa puhua! No, toki tämä myöhemmin Nokian huippuinsinöörinä pitkän uran tehnyt Ari Ikonen osasi puhua, mutta sutjakka Suonenjoen seudun Savon murre kuulosti aivan oudolta Raision poikien ja tyttöjen korviin. Sittenmin Arinkin aksentti on säksättävän turkulainen.

Vaimoni Leena taas on Hankasalmelta ja myös minä Halikossa syntyneenä olisin aluksi tarvinnut simultaanitulkia, kun kuuntelin anoppini nopeaa puhetta. Anoppi oli Hankasalmen savolaismurteen puolelta. Sukunimikin oli hänellä Savolainen. Appiukko oli taas selkeästi hämäläisrodun edustaja ja talo oli Hankasalmen länsipuolella. Suku olikin lähtenyt 1540-luvulla eräretkille Hauholta.

Vaimoni pikkuveljen Ilkan poika Juho löysi puolestaan kumppanin Suonenjoelta. Sukutukijan tapaan aloin udel-la tämän Anna-Maijan sukunimeä. Se oli Ikonen, nimi, joka on hyvin yleinen tuolla päin Suomea. Niinpä aloin udella yhtäläisyyksiä vanhaan tuttavaani Ari Ikoseen. Selvisi, että nämä olivat hyvin läheistä sukua ja olivat jopa tietoisia toisistaan. Tästä taas selvisi lisää tietoa Strengellin sukuun. Ari muisteli, että joku Ikosten laajan suvun tutkija oli kertonut suvun tulleen Pieksämäen Valkeamäeltä. Se oli tuttu paikka meille Strengelleille.

Sukukirjamme mukaan Samuel Strengell asettui maanviljelijäksi Pieksämäen Valkiamäelle ja meni naimisiin Marketta Ikosen kanssa. Ari Ikoselta sain samalla lainaksi otteen Ikosen sukukirjasta. Samalla oma sukututkimus pyörähti kätevästi monta polvea taaksepäin tästä Samuel-Marketta yhteydestä.

Jo aiemmin olin löytänyt runsaasti viitteitä Erkki Strengellin löytämästä Margaretha Ikotaresta. Tämän taas monet vääntävät suomeksi muotoon Marketta.

Marketta oli Erkin mukaan syntynyt n. 1690, meni naimisiin Samuelin kanssa 11.4.1725 ja kuoli 59-vuotiaana 13.2.1750. Syntymäaika on siis laskettu tästä, kuolinpaikka on Valkiamäellä. Vastoin aiempaa luuloani Samuel ei tosiaan asettunut Suuren pohjan Sodan jälkeen sotilastorppaan Valkiamäellä, hän kun oli Virtasalmen ruotusotilas. Ehkä Samuel asui hetken sotilastorpassa, mutta asettui nopeasti Ikosten taloon kotivävyksi.

Ikosten sukukirjasta löytyy sitten runsaasti lisätietoja, osin hyvin ristiriitaisia. Marketan isä oli Lars Larsson Ikonen eli vapaasti suomennettuna Ikosten sukukirjassa Lauri Laurinpoika Ikonen. Hän oli syntynyt 1673 ja kuoli 5.4.1752. Erkin tutkimusten tai päättelyjen mukaan Marketan äiti olisi Anna, mutta Ikosten mukaan hän on vasta Laurin toinen vaimo. Laurin ensimmäisestä vaimosta ei ole tietoa, mutta ensimmäisestä avioliitosta olisi lapsia seuraavasti:

Lauri 1692

Kustaa 1696

Pekka 1698, tämä Pekka jatkoi taas talonpitoa ja haara ulottuu

Ari Ikoseen asti.

Aatami n. 1703

Marketta n. 1705. Marketan ikä on kuitenkin kuolinvuoden mukaan 1690, joten tässä lienee vielä paljon tutkittavaa. Ikosten luetteloissa ei ole lähdetietoja.

Laurin toinen vaimo oli Anna Kaarina Antintytär Juutinen ja hänellä oli myös lapsia:

Lauri 1.2.1745-1.11.1811

Olli 25.3.1748 -?

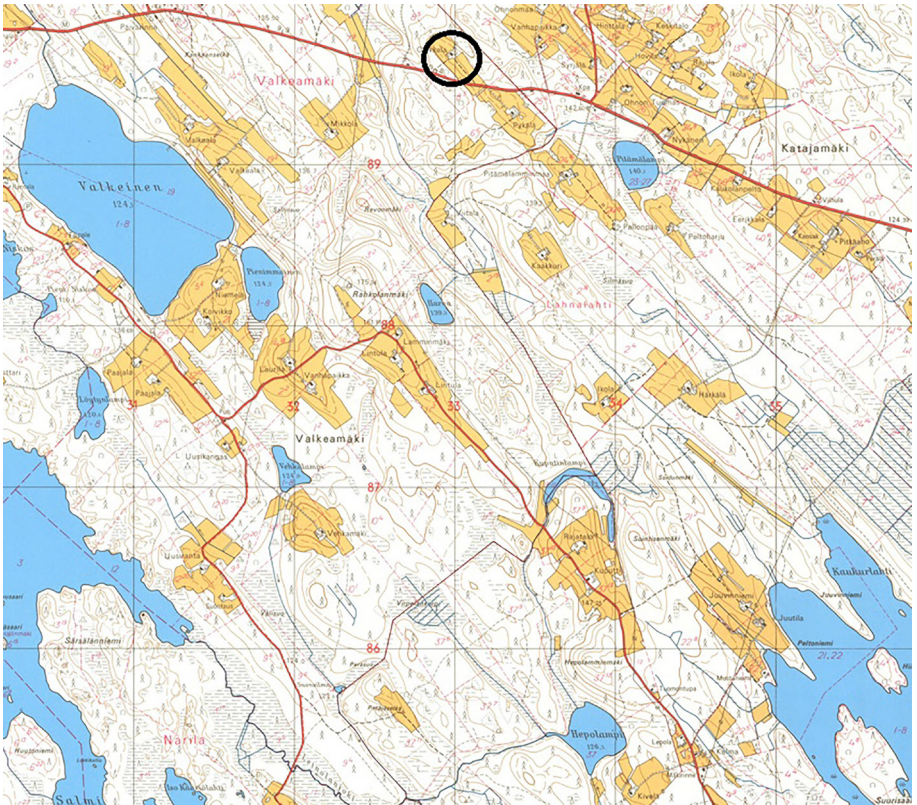
Beata 17.10.1752-20.1.1754

Lauri Laurinpojan isä taas oli Lauri Ollinpoika Ikonen, joka kuoli 1697. Hänen vaimonsa oli Anna Venäläinen s. n.1642 ja kuoli leskenä 1734 peräti 92-vuotiaana.

Näistä varhaisempia esi-isiä tässä linjassa löytyy henki- ja maakirjoista ainakin Olli Eskonpoika Ikonen, k.1673 sekä Esko Ikonen. Olli Ikosen 6 veromarkan tila löytyy vuoden 1645 maakirjasta. Talo jaettiin Olli Eskonpojan ja Niilo Eskonpojan kesken 3 veromarkan taloiksi, joka näkyy 1664 tarkastusmaakirjasta. Tästä jaosta on merkkejä myös tutkimissani isojaon kartoissa. Ollin ja Laurin kuolemat on pääteltävä vain nälkävuosista ja myöhemmistä maakirjoista.

Samuel ja Marketta elivät kuolemaan asti Ikosten talossa, mutta kun Ikosten miehet varttuivat, oli Samuelin jättävä ajan tavan mukaan vain kotivävyksi isännän ollessa jälleen Ikosten sukua.

Sattuma, hyvä verkostoituminen ja toisten sukututkijoiden ponnistelut auttavat kummasti Strengellien suvunkin varhaisten vaiheiden selvittelyä.

Tässä vuoden 1973 peruskartassa Ikosten talon paikka näkyy ympyrän sisällä. Talon nimi on nykyisin Ollikkala.

Viimeiset Strengell-nimiset poistuivat talosta jo 1700-luvun lopulla ja Ikosistakin monet muuttivat parempien kaskien perässä Suonenjoelle.

Talon ohi kulkeva tie on nykyinen Virtasalmen - Joroisten tie. Vanhempi tie kiemurtelee keskellä karttaa.

Teksti: Jorma Laiho

Palsternakka-pataleipä

Resepti: suvun esimies Jorma Laiho

7 dl vehnä jauhoja
1 dl kaurahiutaleita
1,5 tl suolaa
0,5 tl kuivahiivaa
2 dl hienoksi raastettua
palsternakkaa
3,5 dl vettä

Sekoita vehnä jauhot, kaurahiutaleet, suola ja kuivahiiva kulhossa.

Raasta palsternakka hienoksi raasteeksi.

Lämmitä vesi 42-asteiseksi. Lisää vesi ja palsternakkaraaste jauhoseoksen joukkoon ja sekoita nopeasti tasaiseksi.

Peitä kulho puhtaalla keittiöpyyhkeellä. Nosta kulho muovipussiin ja sulje pussi. Anna taikinan kohota 12-18 tuntia.

Kumoa taikina jauhotelulle pöydälle. Taittele taikina palloksi, mutta älä vaivaa, jotta leivän rakenteesta kuohkean tekevät ilmakuplat eivät lässähdä. Ripauta leivän pinnalle vehnä jauhoja. Peitä taikinapallo liinalla ja anna kohota 20-30 minuuttia, kunnes taikina on noussut kaksinkertaiseksi. Kuumenna tällä välin valurautapata

230-asteisessa uunissa.

Vedä leivän pinnalle viillot terävällä veitsellä. Nosta pata pannualustan päälle ja nosta taikinapallo kuumaan pataan. Laita kansi päälle. Paista 30 minuuttia. Ota kansi pois. Paista vielä 15 minuuttia, kunnes leivän pinta on kauniin ruskea ja rapea. Kumoa leipä pois padasta kuumana. Nautin hyvän runsaan ja paahteisen kuohuviinin kera.

Rahurin rukiinen omenapiirakka

Resepti: puheenjohtaja Jaana Salminen

Pohja:

125 g voita
1,5 dl sokeria
1 kanamuna
0,5 dl kermaa
1 dl ruisjauhoa
2 dl vehnä jauhoa
1 tl leivinjauhetta
1 tl vaniljasokeria
pienen pieni ripaus suolaa

Päälle:

5 kpl kaneliomenia tai muita makeahkoja pieniksi kuutioituna
1/3 sitruunan mehua
1 dl fariinisokeria
1-2 tl vaniljasokeria
riipaus kanelia
ps. Joskus laitan piirakkapohjan päälle, omenoiden alle hieman kinuskikastiketta. Sopii kokeilla:)

Ohje:

Vatkaa voi ja sokeri vaahdoksi, lisää kanamuna, kuivat aineet ja kerma vatkatun taikinan kivan tuhti ja helppo levittää. Voitele piirakkavuoka ja levitä taikina siihen reunuille nostaten.

Heitä paistinpannulle omenakuutiot, sitruunamehu, sokerit ja vähän kanelia. Pyörittele pikaisesti kuumentuen ja laita omenapaistos piirakkavuokaan taikinan päälle. Ripauta päälle vielä kanelia maun mukaan.

Paista suhteellisen alhaalla uunissa 175 asteessa n. 45 minuuttia tai kunnes reunat ovat kauniin ruskeat. Tarjoile piirakka vaniljakastikkeen tai jäätelön kanssa tai ihan sellaisenaan. Tämä pohja on mukavan rapsakka ja sopii hyvin monien täytteiden kanssa. Ihan mielikuvitus on rajana.

Rahuri on nokialaisittain rahastonhoitaja.

Lähde: Lottamuseo

Tervetuloa kesäretkelle Tuusulanjärven kulttuurimaisemiin lauantaina 16.8.2025!

Retkimaksu 20 € sisältää lounaan, opastukset sekä iltapäiväkahvit. Kukin maksaa pääsyliput museokortilla tai hinnastojen mukaan. 25 ensimmäistä ilmoittautujaa mahtuu ryhmään. Ilmoita kaikkien osallistujien nimet sekä mahdolliset ruoka-aineallergiat sukuseuralle sähköpostilla sihteeri@strengell.suvut.fi ja maksa 13.7.2025 mennessä sitovat osallistumismaksut 20 €/hlö Strengellien Sukuseura ry:n tilille **Nordea IBAN: FI27 1330 3000 1379 53 BIC: NDEAFIHH Viitenumero 233.**

Ilmoita sähköpostiin myös, mikäli tarvitset kyytiapua esimerkiksi Tikkurilan rautatieasemalta, niin keräämme tarvittavia apujoukkoja.

Ohjelma:

Klo 11.30	Kokoontuminen ja lounas Lottamuseolla, Rantatie 39 Tuusula
Klo 12.30	Opastus ja kierros Lottamuseolla, jonka jälkeen Ainola museolle, Aino ja Jean Sibeliuksen kotimuseo Ainolankatu 1 Järvenpää
Klo 14.00	Opastus Ainola museolla
Klo 15.15	Iltapäiväkahvit Lottamuseolla, jonka jälkeen voi halutessaan vierailla Aleksis Kiven museolla ja Taiteilijakoti Erkkolassa.

Tulevia tapahtumia

Vuosikokous Iisalmella la 6.6.2026

Seuraava vuosikokous pidetään
Iisalmella la 6.6.2026 Olvi-oluthallin Sandels- kabinetissa.

Laita kalenteriin!

Hotellikiintiövaraus on tehty
Iisalmi Original Sokos Hotels Koljonvirtaan.
Kokoustetaan, vaihdetaan kuulumisia ja kertomuksia
sekä ehdottomasti pidetään yhdessä hauskaa!

**Varsinainen kutsu ohjelmiseen tulee
seuraavan jäsenlehtemme yhteydessä
keväällä 2026.**

**Tervetuloa
vuosikokoukseen
6.6.2026
Iisalmeen!**

